Sygn. akt **OS 11/22**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…) r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Jerzy Piskorski**
Sędziowie: **r.pr. Paweł Kutrzuba - sprawozdawca**
r.pr. Arkadiusz Wagner

Protokolant: Joanna Kowalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (…)r. sprawy ze skargi (…)na postępowanie radcy prawnego (…)na skutek odwołania z dnia (…)r. – doręczonego dnia (…)r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2022 r., poz. 1166) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…)o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……
r.pr. Jerzy Piskorski r.pr. Paweł Kutrzuba r.pr. Arkadiusz Wagner

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu jawnym w dniu (…)roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej: Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym) w Lublinie rozpoznał sprawę ze skargi (…)na postępowanie radcy prawnego (…)na skutek wniesionego przez skarżącą w dniu (…) roku odwołania od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)roku sygn. akt RD – (…)o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec stwierdzenia**,** że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny

Zawiadomieniem z dnia (…)r. skarżąca (…), reprezentowana przez (…), złożyła do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zawiadomienie (data wpływu do OIRP w Lublinie – (…)r.). o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego (…), polegającego na tym, że wykonując czynności zawodowe jako pełnomocnik procesowy pozwanego (…)z siedzibą w (…), w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w (…) (…) (sygn. akt (…)) w piśmie z dnia (…)r. przekroczył granice wolności słowa i pisma wobec powódki – (…), sugerując bezpodstawnie, bez rzeczowej potrzeby ani bez umocowania w przepisach prawa, że jej przedstawiciele dopuścili się przestępstwa wyłudzenia odszkodowania.

Z zawiadomienia wynika, iż radca prawny (…)użył następujących określeń:

- *,,(...) ustawiono nielegalnie bo z pominięciem zachowania wymaganej procedury administracyjnej znak ograniczający dopuszczalny tonaż wjazdu na drogę oraz wezwano patrol policji celem ukarania za wykroczenie realizujących dostawę betonu do jednej z posesji (...),"*

- *,,Dopełnieniem powyższego jest manipulacja jakiej dopuściła się powódka w toku procesu a polegające na inkorporowaniu wspólnie z biegłym sądowym* (…)*do materiału dowodowego przy opinii uzupełniającej przedmiaru robót oraz faktury VAT Nr* (…)*za wykonanie pracy, które to miały wykazać różnicę w kosztach remontu w przypadku braku wjazdu ciężarówek w dniu* (…)*r. a które to nie odnosiły się do remontu odcinka drogi w*(…)*wskazanych jako uszkodzone w dniu* (…)*r. Powódka zatem świadomie chciała wprowadzić w błąd pozwanego oraz Sąd."*

- ,,(...) podejrzenia popełnienia przez powódkę przestępstwa próby wyłudzenia odszkodowania w wysokości objętej powództwem".

Skarżąca wskazuje, iż radca prawny (…)dopuścił się naruszenia art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Skarżąca w zawiadomieniu wniosła także o poinformowaniu biegłego (…)o toczącym się postępowaniu i umieszczenie biegłego na liście stron postępowania, jako pokrzywdzonego zniesławieniem radcy prawnego. Podkreślić należy, iż jak słusznie zauważył Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w postanowieniu o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia (…) roku, powyższy wniosek jest niezasadny, gdyż taka rola ww. w niniejszym postępowaniu nie istnieje – brak jest w szczególności skargi Pana (…)na zachowanie radcy prawnego (…).

Skarżąca do przedmiotowego zawiadomienia załączyła kopię pisma radcy prawnego (…)z dnia (…)r. zatytułowanego „ (…)". Skarżąca wskazała, iż w przedmiotowym piśmie radca prawny (…)użył sformułowań nadużywających wolności słowa i pisma oraz naruszających godność i powagę radcy prawnego. W ocenie skarżącej użyte w piśmie sformułowania insynuujące próbę wyłudzenia odszkodowania, a tym samym popełnienia przestępstwa to działanie, które w sposób oczywisty narusza wolność słowa oraz godność radcy prawnego.

Pismem z dnia (…)r. radca prawny (…)został wezwany przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie do pisemnego ustosunkowania się do zarzutów zawartych w skardze (zawiadomieniu) z dnia (…)r.

W piśmie z dnia (…)r. (data wpływu do OIRP w Lublinie – (…)r.) radca prawny (…)złożył pisemną odpowiedź na skargę w przedmiotowej sprawie. W treści odpowiedzi na skargę, radca prawny (…)wskazał, iż wykonując czynności zawodowe jako pełnomocnik procesowy pozwanego (…)w (…), w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w (…) (…), sygn. akt (…)w piśmie z dnia (…)r., nie przekroczył granic wolności słowa i pisma wobec powódki – (…). Nadto, podkreślił iż, analiza treści pisma z dnia (…)roku wskazuje jednoznacznie, iż nie zostało użyte sformułowanie jakoby przedstawiciele (…)dopuścili się wyłudzenia odszkodowania.

W odpowiedzi na odparcie zarzutów (…)jakoby radca prawny przekroczył granice wolności słowa używając określenia: *,,(...) ustawiono nielegalnie bo z pominięciem zachowania wymaganej procedury administracyjnej znak ograniczający dopuszczalny tonaż*

wjazdu na drogę oraz wezwano patrol policji celem ukarania za wykroczenie realizujących dostawę betonu do jednej z posesji (...),", ww. radca prawny przytoczył obszerną argumentację zawartą w piśmie procesowym z dnia (…)r. W ocenie radcy prawnego (…)wniosek o nielegalności ustawienia znaku B-18 znajduje uzasadnienie zarówno w kontekście stanu faktycznego jak i argumentacji jurydycznej i wyartykułowanie powyższego wniosku uzasadnione było i konieczne w związku z podjęciem skutecznej obrony procesowej i zarzutu pozwanego w zakresie uchylenia przesłanki na której powodowa (…)oparła podstawę prawną dochodzonego roszczenia a mianowicie bezprawności działania wynikającej z treści art. 415 k.c. ubezpieczonych u pozwanego.

W zakresie drugiego z zarzucanych określeń użytych w piśmie procesowym z dnia (…)r. o treści: *„Dopełnieniem powyższego jest manipulacja jakiej dopuściła się powódka w toku procesu a polegające na inkorporowaniu wspólnie z biegłym sądowym* (…)*do materiału dowodowego przy opinii uzupełniającej przedmiaru robót oraz faktury VAT Nr* (…)*za wykonanie pracy, które miały wykazać różnicę w kosztach remontu w przypadku braku wjazdu ciężarówek w dniu* (…)*r. a które to nie odnosiły się do remontu odcinka drogi w* (…) *wskazanych jako uszkodzone w dniu* (…)*r. Powódka zatem świadomie chciała wprowadzić w błąd pozwanego oraz Sąd",* radca prawny (…)przytoczył stanowisko zawarte w piśmie procesowym z dnia (…)roku, stanowiącym zastrzeżenia do opinii biegłego gdzie zarzuty odnośnie dokumentów zostały szczegółowo przedstawione. Radca prawny (…)wskazał, iż zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego dają możliwość formułowania zarzutów co do rzetelności opinii i stanowią uprawnienie procesowe, z którego Mocodawca ww. radcy prawnego korzystał czyniąc powyższe skutecznie, w konsekwencji doprowadzając do uznania przez Sąd, iż zachodzi potrzeba wywołania opinii Instytutu jako opinii innego biegłego.

Nadto, radca prawny w odpowiedzi na skargę podniósł, iż na żadnym etapie trwającego postępowania przed Sądem Okręgowym w (…) w sprawie o sygn. akt (…)jak również w piśmie procesowym z dnia (…)r. nie zostało sformułowane stwierdzenie, którego treść zarzuca (…)a mianowicie, że jej przedstawiciele dopuścili się wyłudzenia odszkodowania, gdyż po pierwsze jakiekolwiek odszkodowanie nie zostało do chwili obecnej wypłacone wobec kwestionowania roszczenia (…)co do zasady, stąd skarga już z uwagi na treść literalnego brzmienia rodzaju przewinienia jakie zarzuca skarżąca nie znajduje uzasadnionych podstaw. Użyte natomiast sformułowanie podejrzenia popełnienia przez powódkę przestępstwa próby wyłudzenia odszkodowania w wysokości objętej powództwem stanowi element oceny prawnej podjętej na podstawie roszczenia sformułowanego i dochodzonego w wysokości (…)zł skonfrontowanego

z materiałem dowodowym, jako został zgromadzony w toku postępowania przed Sądem Okręgowym.

Zastępca Rzecznika postanowieniem o sygn. akt RD – (…)z dnia (…)roku odmówił wszczęcia dochodzenia w przedmiotowej sprawie wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia Zastępca Rzecznika podkreślił, iż mamy tutaj do czynienia stricte z procesem sądowym, który nie powinien być kontynuowany ani prowadzony na poziomie przepisów o postępowaniu dyscyplinarnym wobec radców prawnych, zaś zebrany w toku czynności sprawdzających materiał dowodowy nie daje podstaw do wszczęcia dochodzenia. Zastępca Rzecznika nadmienił, iż w jego ocenie nie wynika, aby radca prawny (…)dopuścił się działań sprzecznych z prawem, zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, działaniami sprzecznymi z godnością zawodu, czy też naruszył szeroko rozumiane obowiązki wynikające z wykonywanego zawodu. Zarzuty względem radcy prawnego powinny być poparte dowodami, z których jednoznacznie wynika bezprawność czynu lub niegodne postępowanie radcy prawnego. Wszechstronna, pełna i wyczerpująca ocena stanu faktycznego niniejszej sprawy dyscyplinarnej przez Zastępcę Rzecznika prowadzi do wniosku, że działaniom radcy prawnego (…)nie można przypisać znamion przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika w pełni podzielił argumentację zawartą w piśmie radcy prawnego (…) z dnia (…) r., stanowiącym odpowiedź na skargę.

Ponadto, Zastępca Rzecznika nadmienił, iż radca prawny (…)swoją wypowiedzią zawartą w piśmie z dnia (…)r. nie naruszył uregulowań art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i w żadnym przypadku nie sugerował, że przedstawiciele (…)dopuścili się przestępstwa wyłudzenia odszkodowania. Użyte przez radcę prawnego (…)sformułowanie „podejrzenia popełnienia przez powódkę przestępstwa próby wyłudzenia odszkodowania w wysokości objętej powództwem" wskazuje na element oceny prawnej podjętej na podstawie roszczenia sformułowanego i dochodzonego przez powoda. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie oparł swoje rozstrzygnięcie na obszernych wyjaśnieniach radcy prawnego (…)zawartych w odpowiedzi na skargę i dał im wiarę.

Od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…)roku skarżąca (…)reprezentowana przez (…), wniosła w dniu (…)roku zażalenie (odwołanie), wnosząc o

uwzględnienie zażalenia i uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP Lublin do ponownego rozpoznania. Skarżąca wskazała na następujące zarzuty: niezgodna z prawem i nie licująca z właściwymi przepisami stosowanego odpowiednio kodeksu postępowania karnego treść uzasadnienia. Skarżąca przypomniała, że brak w kpk, odmiennie jak w kodeksie postępowania cywilnego, możliwości uzasadnienia orzeczenia powołując się na treść pism procesowych stron bez szerszego przytaczania okoliczności faktycznych i stanu prawnego sprawy. Nadto, skarżąca w odwołaniu zarzuca postanowieniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…)roku naruszenie zasady obiektywizmu poprzez nieprzeanalizowanie następujących zagadnień:

- Jaka rzeczowa potrzeba, w myśl art. 38 ust. 1 KERP kierowała radcą prawnym (…), że w piśmie procesowym w ramach postępowania o zapłatę przed sądem cywilnym wskazał samodzielnie i bez podstaw w postaci prowadzonego postępowania przygotowawczego przez powołane do tego organy, że istnieje w jego ocenie przesłanka podejrzenia popełnienia przestępstwa przez powódkę polegająca na próbie wyłudzenia odszkodowania w wysokości objętej powództwem?
- Czy toczy się lub toczyło się postępowanie karne na podstawie skierowanego przez klienta radcy prawnego (…)zawiadomienia odnośnie zachowania powodowej w sprawie (…)?
- W kontekście art. 38 ust. 5 KERP w jaki sposób radca prawny odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną w kontekście tej sprawy? Czy jest uprawniony do takich bezpodstawnych sugestii? I czy ma znaczenie w tym kontekście, że wprost nie oświadczył że (…)lub jej przedstawiciele popełnili przestępstwo?
- W kontekście art. 38 ust. 5 KERP w jaki sposób radca prawny zachował umiar i takt w swoim wystąpieniu i co kierowało nim, że w toku sprawy cywilnej, prócz argumentacji merytorycznej, zwrócił się z sugestiami odnośnie kryminalnego zabarwienia legalnych działań powódki w kontekście konstytucyjnego prawa do sądu?
- W kontekście ust. 7 cytowanego artykułu, jak się ma treść pisma radcy prawnego do obowiązku taktownego i bez uprzedzeń działania do strony przeciwnej procesu? Jakie racjonalne względy kierowały radcą prawnym, że posłużył się tak oburzającym argumentem?

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje utrzymaniem w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w

Lublinie z dnia (…)roku, sygn. akt RD – (…)o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem Sądu daje podstawę do konstatacji, iż działaniom radcy prawnego (…)nie można przypisać znamion przewinienia dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny szczegółowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, tj. pisma skarżącej (skarga oraz odwołanie), kopię pisma radcy prawnego (…)z dnia (…)r. w sprawie o sygn. akt (…) załączoną do skargi, odpowiedź na skargę radcy prawnego (…)i postanowienie Zastępcy Rzecznika o odmowie wszczęcia dochodzenia wraz z uzasadnieniem. Na tej podstawie uznano, iż zarzuty podniesione przez skarżącego w odwołaniu są nietrafne, a wnioski dotyczące popełnienia przez radcę prawnego (…)przewinienia dyscyplinarnego są za daleko idące.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął i w pełni podzielił ocenę zawartą w zaskarżonym postanowieniu, iż mamy tutaj do czynienia stricte z procesem sądowym, który nie powinien być kontynuowany ani prowadzony na poziomie przepisów o postępowaniu dyscyplinarnym wobec radców prawnych, zaś określenia użyte w piśmie procesowym z dnia (…)r. przez radcę prawnego (…)wskazują na element oceny prawnej przez ww. radcę prawnego, podjętej na podstawie roszczenia sformułowanego i dochodzonego przez powoda.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie rozpatrując zarzuty zawarte w odwołaniu uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Po pierwsze, przedstawione w odwołaniu zarzuty potwierdzają stanowisko skarżącego prezentowane w toku sprawy i nie wskazują żadnych nowych okoliczności pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń od tych zaprezentowanych przez Zastępcę Rzecznika w zaskarżonym postanowieniu. Po drugie, twierdzenia zawarte w odwołaniu sporządzonym przez skarżącego stanowią jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Zastępca Rzecznika w zaskarżonym postanowieniu podkreślił, że zarzuty względem radcy prawnego powinny być poparte dowodami, z których jednoznacznie wynika bezprawność czynu lub niegodne postępowanie radcy prawnego. Tymczasem dogłębna analiza

kopii pisma radcy prawnego (…) z dnia (…)r. o nazwie: (…)pozwanego – stanowisko do opinii (…)nie prowadzi do wniosku, by radca prawny (…)dopuścił się działań sprzecznych z prawem, zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, godnością zawodu, czy też naruszył szeroko rozumiane obowiązki wynikające z wykonywanego zawodu.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby radca prawny (…)działając, jako pełnomocnik procesowy pozwanego (…) z siedzibą w (…) przekroczył granice wolności słowa i pisma wobec powódki – (…).

Radca prawny działając, jako pełnomocnik procesowy jest zobowiązany do podejmowania szeregu czynności uzasadnionych zakresem działania, informacjami i dowodami przekazanymi przez swojego Mocodawcę. Obowiązkiem pełnomocnika jest reprezentowanie interesów mocodawcy, a wykonywanie przez radcę prawnego tego obowiązku nie może rodzić odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza zarzutu popełnienia przez radcę prawnego (…)przewinienia dyscyplinarnego polegającego na przekroczeniu granic wolności słowa i pisma wobec powódki – (…). Pismo radcy prawnego (…)z dnia (…) r. zatytułowane: (…) zostało wniesione w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w (…), sygn. akt (…), w której radca prawny działając, jako pełnomocnik procesowy strony pozwanej, tj. (…)z siedzibą w (…) przedstawiał argumentację, której celem było efektywne reprezentowanie pozwanej i czynienie skutecznych zarzutów kwestionujących podstawę faktyczną i jurydyczną, na której strona powodowa oparła powództwo.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Regulacja ta w sposób jednoznaczny przesądza, że wykonując czynności zawodowe, w szczególności zaś sporządzając określone pisma w imieniu Mandanta, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie. Należy podkreślić, że wypowiedzi radcy prawnego zawarte w pismach formułowanych w imieniu Mandanta w ramach wykonywania przez radcę prawnego czynności zawodowych, nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli pozostają w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy, w której czynność ta była podejmowana. Dopiero po przekroczeniu tych granic możliwe jest rozważanie odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego, o ile równocześnie oceniane wypowiedzi naruszałyby określone standardy etyczne

wynikające z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Radcy prawnemu musi przysługiwać szeroki margines swobody, aby mógł skutecznie bronić interesów swojego klienta i aby tym samym zapewnić stronie poszanowanie jej prawa do obrony.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego użycie przez radcę prawnego (…)w piśmie z dnia z dnia (…)r. sformułowań wskazanych w skardze (…)mieści się w granicach określonych rzeczową potrzebą.

Przysługująca radcy prawnemu wolność słowa i pisma przy wykonywaniu czynności zawodowych wynika ze specyfiki zawodu zaufania publicznego, jakim jest zawód radcy prawnego – czyli osoby niosącej pomoc prawną innym podmiotom. Ta wolność słowa i pisma radcy prawnego w związku z wykonywaniem zawodu oznacza, że radca prawny może w sferze komunikacji podejmować wszelkie czynności zmierzające do realizacji lub ochrony powierzonych mu praw i obowiązków innych osób. Akceptowalne działania komunikacyjne radcy prawnego nie mogą wykraczać poza granice wyznaczone przez przepisy prawa i rzeczową potrzebę.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjmując, iż rzeczowa potrzeba to tylko takie działanie lub zestaw działań związanych z wykonywaniem zawodu, które w danych okolicznościach są konieczne i niezbędne dla skutecznego chronienia powierzonego radcy prawnemu interesu klienta, zgodnie z zasadami profesjonalnego udzielania pomocy prawnej przez reprezentanta zawodu zaufania publicznego doszedł do przekonania, iż postępowanie radcy prawnego (…)nie przekroczyło tych granic. Sformułowania zawarte w piśmie z dnia (…)r. były uzasadnione i konieczne celem podjęcia skutecznej obrony procesowej oraz stanowiły element oceny prawnej, co do której radca prawny (…), jako pełnomocnik procesowy pozwanej był nie tylko uprawniony, ale i zobligowany. Użyte przez radcę prawnego sformułowania były konieczne dla zapewnienia ochrony prawnej swojego Mocodawcy w sprawie o sygn. akt (…)i dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, iż wymienione w skardze stwierdzenia mieszczą się w granicach przysługującej radcy prawnemu wolności słowa i pisma.

Mając na uwadze powyższe, tezy odwołania stanowią jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie. Brak jest de facto w złożonej skardze zarzutów o charakterze merytorycznym, dających podstawę do innej oceny zdarzeń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela zatem w całości ocenę dokonaną w toku postępowania wyjaśniającego.

Prowadzone postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu ma przede wszystkim zmierzać do ustalenia, czy doszło do naruszenia przez radcę prawnego obowiązków nałożonych na niego przez obowiązujące przepisy w szczególności przez ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) w związku z art. 6 i art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postępowanie prowadzone przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym nie znalazło żadnych nowych okoliczności pozwalających na poczynienie odmiennych ustaleń i dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął w całości ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdzające, iż radca prawny (…)swoją wypowiedzią zawartą w piśmie z dnia (…) r. nie naruszył uregulowań art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W tym miejscu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pragnie zauważyć, że postępowanie dyscyplinarne ma na celu eliminowanie negatywnych, sprzecznych z ustawą o radcach prawnych i zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zachowań przedstawiciela tegoż zawodu. W żadnym wypadku postępowanie dyscyplinarne i ewentualne orzeczenie kary dyscyplinarnej nie mogą być traktowane, jako element osobistego jak również negatywnego stosunku Skarżącego do radcy prawnego wykonującego czynności zawodowe zgodne z przepisami postępowania procesowego.

W niniejszej sprawie okoliczności wskazane przez Skarżącą oraz ujawnione w toku czynności wyjaśniających przeprowadzonych przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, jak również ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie, nie dają podstaw do wszczęcia dochodzenia.

Wobec powyższego po dokonaniu wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienie z dnia (…)r. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie przeciwko radcy prawnemu (…), wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego w pełni odpowiada prawu. W tym stanie rzeczy, wobec braku

podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w odwołaniu skarżącej (…)z dnia (…)r., w pełni uzasadnionym było utrzymanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny postanowienia z dnia (…)r., sygn. akt: RD – (…)o odmowie wszczęcia dochodzenia w mocy.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie uznając rozstrzygniecie Zastępy Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i zasługujące na podzielenie, orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 426 § 1 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74[1] ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 z późn. zm.) postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący	***Członkowie***	
……	……	……
Jerzy Piskorski	*Paweł Kutrzuba*	*Arkadiusz Wagner*